

El problema dels nois i noies que participen en el moviment escolta és que, inevitablement, arriba un dia que es fan grans i ho han de deixar. Enrere queden, aleshores, les xiruques, el joc del mocador, les acampades a la llum de la lluna i les cançons a la vora del foc. És per aquesta raó que, des de fa uns mesos, coincidint amb la celebració del seu trentè aniversari, l'associació Escoltes Catalans, principal representant de l'escoltisme laic als Països Catalans, impulsa Amescoltes, una xarxa de suport a aquest moviment juvenil. Eduard Vallory, president de la Fundació Escolta Josep Carol, integrada dins l'organigrama d'Escoltes Catalans, explica que aquesta xarxa neix amb l'objectiu "que la gent que pensa que l'escoltisme és un agent de canvi social, però que ja no té edat per participar-hi directament, pugui donar suport econòmic o logístic a l'associació. Amescoltes és una xarxa de suport oberta a totes les persones que creuen en l'escoltisme". Ara per ara, aquesta iniciativa ha rebut l'adhesió de més d'un centenar de personatges il·lustres; una llista que encapçala l'antic escolta i actual president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach.

L'escoltisme, doncs, a les portes de celebrar el centenari de la seva fundació, agafa una nova empenta a Catalunya. El 1908, de fet, per mà de Robert Baden-Powell, naixia el moviment Boy Scout a Anglaterra; una iniciativa

Els escoltes es fan grans

L'escoltisme català laic s'ha fet madur i vol perseverar en el seu intent de transformar la societat. El grup Escoltes Catalans ha superat la trentena i ho celebra creant una xarxa de suport oberta a tothom.

educativa fora de l'escola que va arribar a Catalunya l'any 1927, gràcies a la tasca incansable de Josep Maria Batisa i Roca i de tota la gent que, com ell, va creure en la importància de la for-

mació dels joves en una època en què les llibertats estaven retallades.

Unificació de l'escoltisme laic.
En un moment semblant però gairebé

L'escoltisme és com una mena d'Organització de Nacions Unides

Eduard Vallory (Barcelona, 1971) és el president de la Fundació Escolta Josep Carol, una organització de suport integrada en l'organigrama d'Escoltes Catalans.

—Gairebé cent anys després de la seva aparició, quin és l'abast de l'escoltisme arreu del món?

—En aquests moments hi ha 40 milions de persones associades a l'escoltisme repartides en més de seixanta països de tot el món. L'escoltisme té com a funció educar la ciutadania com-

binant lleialtat al país i pertinença global. A més, és un tipus d'associació en què les decisions es prenen democràti-

cament. L'escoltisme és com una mena d'ONU, on hi ha persones que provenen de països i religions diverses i que pensen de maneres molt diferents.

—Quina és la funció de l'escoltisme en el terreny educatiu?

—Formar ciutadans autònoms, és a dir, persones conscients que la seva vinculació amb la societat passa per implicar-se en la vida pública, gent que sàpiga prendre decisions tant pel que afecta a ells de manera directa com als altres.

L'escoltisme, tot i no estar vinculat a cap partit, forma individus que després s'impliquen en política i en la vida pública, com ha passat amb Pasqual Maragall, Ernest Benach, Joaquim Nadal,

mig segle després, el desembre de 1974 va néixer Escoltes Catalans, una associació que va resultar de la fusió de diverses entitats escoltes del Principat i del País Valencià, tant de nois com de noies. Eduard Vallory, representant d'Escoltes Catalans, opina que al llarg d'aquests trenta anys l'escoltisme laic ha aportat una visió compromesa i crítica a la societat catalana. "L'escoltisme és per definició una institució que genera ciutadans compromesos, però, a més, la idea de llibertat en què es fonamenta l'escoltisme laic té un component crític, i aquesta és la aportació principal", diu Vallory.

Coincidint també amb el trentè aniversari de la seva fundació, Escoltes Catalans ha publicat el llibre *Escoltisme laic i transformació social*, en què s'explica l'experiència al llarg d'aquest període i quina ha estat la contribució de l'escoltisme laic a la societat catalana, tant en el terreny polític com educatiu. Eduard Vallory opina que a partir d'ara els reptes d'Escoltes Catalans són créixer en qualitat i en presència. "A Catalunya hi ha uns quaranta agrupaments escoltes i preveiem incrementar-los, a més de millorar el servei amb col·laboracions amb el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, amb entitats excursionistes i amb associacions de pares d'alumnes", diu Vallory. Tot plegat, per enfortir un moviment que aviat farà cent anys.

Xevi Camprubí

Irene Rigau, Jordi Porta, Joan Manuel Serrat...

—Quina és la posició d'Escoltes Catalans respecte a la LOE i, en concret, al paper de la religió a l'escola?

—Hi ha d'haver convivència entre religions, però la religió no pot ser una obligació en l'escola pública.

—L'escoltisme pot ser útil per afavorir la integració dels immigrants?

—I tant! Durant el franquisme ja ho va ser i en aquests moments ho pot continuar sent, tot i que per fer-ho millor necessita més reconeixement social, és a dir, polítiques articulades entre institucions i associacions.

Sine nobilitate

Marta Pessarrodona

'Quo vadis' Europa?

Els dies 19 i 20 de desembre del 2005 es va celebrar a Barcelona una trobada superinteressant i superrestringida (no temin: el 2006 no m'ha fet del Club Super 3!). Em refereixo a "Quo vadis Israel: anàlisi i reflexions en un societat canviant". L'excusa, si és que mai en cal per a aquest tema, eren els vint anys de l'establiment de les relacions diplomàtiques entre Espanya i l'estat d'Israel (Franco no es distingia, precisament, per cap amor envers els jueus!). Convocava l'Institut Europeu de la Mediterrània i, en principi, tenia el suport més o menys de tothom, des de la Generalitat i el Parlament de Catalunya fins a l'alcaldia de la ciutat, passant pel Ministeri d'Afers Exteriors. Dir que també tenia el suport d'Israel, amb la presència i intervenció de l'actual ambaixador, Victor Harel, és una obvietat, perquè Israel sempre està disposada a convidar i participar. Jo mateixa, que era una de les "happy few" convidades, molt em temo que encara que em va cursar la invitació l'Institut esmentat, hi era (i no hi vaig ser tant com hauria volgut) gràcies a Israel, país pel qual sento admiració encara que el puc criticar si és oportú. Aquesta característica meva m'arreglera entre uns quants catalans, no gaires, mentre la majoria mai es talvia les crítiques i, per regla general, emmudeix enfront de l'admiració.

Ja he dit que, per dissort meva, no vaig poder seguir ni de lluny totes les sessions. A part de l'interès, cal dir que havíem estat convocats a la Casa de la Convalescència de l'Hospital de Sant Pau, cosa la qual convidava a pensar en un poeta nostre, J. V. Foix: "m'exalta el nou i m'enamora el vell." Ja es comprendrà que el "vell" era el modernisme arquitectònic de l'edifici i el "nou", si més no per a mi, que Barcelona, capital de Catalunya, volgués tractar un problema, que també és nostre, amb equanimitat. Una novetat que no va excloure l'esment del desastre de Sabra i Xatila de fa anys. Una desastre del qual se'n va fer culpable l'actual primer ministre israelià, Sharon. Quant haurem d'esperar perquè es reconegui que d'aquella carnisseria, duta a terme per les milícies cristianes libaneses, el pecat israelià va ser el d'omissió, no pas el d'acció? La festa, perquè era una festa de civilitat, s'havia d'esquitxar d'una manera o altra, o ja no seríem prou *progres*!

"Vessar algun elogi, ni que sigui indirecte, a Sharon pot no ser tan nociu com els sembla a molts"

En qualsevol cas, vaig poder seguir atentament una sessió especialment costeruda: la de les relacions Israel-Europa, amb uns ponents de luxe, com són l'ambaixador Senen Florensa, el professor de l'admiradíssima (per mi) Universitat Hebrea de Jerusalem, Alfred Tovias, i el president Jordi Pujol. Tots sota la batuta d'un moderador de cinc estrelles: l'historiador J. B. Culla. Sense intentar una crònica d'aquesta sessió, diré que ja abans de començar m'hi suraven, per la sala, més d'un fantasma, per més que algun europarlamentari em digués que Europa no és jueuedfoba, cosa que dubto. Per exemple, el fantasma de la senyora Duisenberg morrejant-se amb Arafat, quan el seu senyor marit, holandès com ella, era president del Banc Europeu, o les manifestacions subsidiàries de més d'una persona cridant "jueus al mar" a propòsit d'una manifestació contra la guerra de l'Iraq, etc. No hi havia fantasmes d'altra mena a favor d'Israel. Com per exemple, l'encert de Sharon de la retirada de Gaza, per no parlar del seu abandonament del partit que en definitiva havia creat, el Likud, per tenir mans lliures per a les retirades successives. En aquest punt, el president Pujol, a qui ja no li cal demostrar res, ens va recordar que De Gaulle havia propiciat la independència d'Algèria i qui ho havia de dir uns anys abans? Traslladar és fàcil i no hi ha cap dubte que un futur —i esperem proper— estat palestí arribarà per mà de Sharon, ja des del seu nou partit, Kadima ("Endavant"). Vessar algun elogi, encara que sigui indirecte, a Sharon pot no ser tan nociu com els sembla a molts. O és que tan sols ho pot fer un anterior president de la Generalitat de Catalunya? Quo vadis Europa? Perquè som europeus, oi?